

Sammon Keskuslukion lehti

MURROS

2/2014

Uuden rehtorin tervetulo

Väärinymmärretty kiusaaja

Jos minä olisin diktaattori

Pariisi päivässä

Juliana Pirttialo

Sisällys

4	Pääkirjoitus	17	Avaa silmäsi ja puutu
5	Viestinnän murros	18	Fanieliitti ja muita musiikin vitsauksia
6	Timantit on ikuisia - muttei mediamaailmassa	19	Ruotsin opiskelu valinnaiseksi Suomessa
8	Pariisi päivässä	20	Kangasalan kulttuuritalo hyödyttää vain vanhuksia ja päättäjiä
10	Turhautunut Tappara taipui Ilvekselle lauantain paikalliskamppailussa	21	Koulun kesäloma on liian pitkä
11	Silmä avaava kokemus Gambiassa	22	Jos minä olisin diktaattori
13	Ikinuori Monroe ei jätä ketään kylmäksi		
14	Jättikö NHL 15 ketään paitsioon?		
15	P.S. I love fashion- blogin kuvista huokuu tyylikkyys		
16	Väärinymmärretty kiusaaja		

Toimituskunta

Päätoimittaja	Outi Koivu
Taittopohja	Timikka Tommiska
Taittajat	Graafisen suunnittelun opiskelijat
Tuottaja	Jouni Sarpola
Kansi	Tuulia Laakso
Toimittajat	Journalismin kurssin opiskelijat
Kuvat	Valokuvauksen 1-2 opiskelijat ja cc-kuvat

PÄÄKIRJOITUS

Hyvälle sisällölle riittää aina kysyntää

Outi Koivu

Tänä syksynä monissa mediataloissa on potkittu osaavaa väkeä ulos. Pörssiyrityksien pitää takoa voittoa, joten jos tulosta ei muuten synny, kuluja pitää vähentää. Se käy helpoiten, kun irtisanoo työntekijöitä. Kun jopa perinteisesti varma ja vakaa Yleisradio on käynyt henkilöstönsä kanssa irtisanomisiin johtaneita yt-neuvotteluja, alkaa media-alan tulevaisuus monen mielestä näyttää synkältä.

Nyt seuraa kuitenkin tärkeä huomio: hyvin tehdylle journalismille riittää aina tilausta.

Sen todistaa esimerkiksi pitkiin tarinoihin erikoistunut hitaan journalismin palvelu Long Play, joka osoittaa, että lukijat ovat valmiita maksamaan tasokkaasta journalismista. Suomalaislehti on myös oiva esimerkki siitä, että pelkkä verkkojulkaisu riittää mainiosti. Ei tarvita lehteä, televisiota tai radiota.

Long Playtä tuoreempi esimerkki verkon voimasta on opiskelijakaverieni perustama väliaikainen lehti Uusi Inari.

Jos tarpeeksi moni rahoittaa lehden tekoa ennakkoon ja tekijät saavat haalittua joukkorahoituksella riittävästi pääomaa, syntyy Inariin kuukaudeksi oma paikallislehti.

Tätä verkkojulkaisua ovat tekemässä lahjakkaat nuoret journalistit ja kuvaajat, joita yhdistää halu tehdä mielenkiintoisia sisältöjä omilla ehdoillaan.

Jo nyt projekti on herättänyt paljon kiinnostusta ja päässyt lähelle rahoitustavoitteensa puoliväliä.

Mistä sitten tunnistaa hyvän sisällön? Ainakin huolellisesti kirjoitetusta suomen kielestä.

Olipa väline mikä tahansa, sujuvakynäinen toimittaja löytää paikkansa media-alalta. Siksi kannattaa lukea paljon ja mahdollisimman erilaisia tekstejä.

Toinen ratkaiseva tekijä ovat ideat. Ilman niitä journalismi on vain tiedotteiden toistamista ja mekaanista tapahtumista uutisoimista.

Enää ei voida sanoa, että toimittajan työ olisi jotenkin rajattu yhteen välineeseen. Arkipäivää on, että samalta juttukeikalta toimittaja kynäilee juttuja verkkoon, purkittaa radioon sopivaa ääninauhaa ja tekee videopätkän verkkoon tai televisioon.

Joku kokee monimediaisuuden vaatimuksen ahdistavana, mutta mielestäni tämä juuri on journalismin voimaa.

Välineet ovat vain keinoja, joilla tarjoillaan kiinnostava sisältö.

REHTORIN PUHEENVUORO

Viestinnän murros

Vuosi 2014 konkretisoi viestinnän murroksen. Viestinnän kulutustottumukset liikahtivat vyöryn lailla uuteen suuntaan. Kuluttajat siirtyivät massoittain televisionkatselusta nettiin, printatusta lehdestä digiversioon, postikorteista someen ja perinteisistä puheluista skypetykseen. Presidentinlinnan juhlat toki keräsivät vielä 2,4 miljoonaa katselijaa television ääreen, mutta samaan aikaan linnan juhlat nousivat maailmanlaajuisestikin ykkösaiteeksi twiiteissä. Näin perinteet ja uudet viestinnän muodot kohtasivat konkreettisesti.

Myös mainoseurot seurasivat tietysti kuluttajia. Monessa mediayhtiössä pidettiin vuonna 2014 erilaisia seminaareja, aivoriisiä ja ideapajoja, miten selvitä viestintäkentän murroksesta. YT-neuvotteluita käytiin YLE:ssä, MTV:ssä ja valtaalehdissä. Uutta osaamista tarvittiin digitaalisen median puolelle. Murros ei suinkaan ole pysähtynyt, vaan liike jatkuu yhä kiihtyvällä vauhdilla.

Sammon keskuslukion viestintälinjalla digitaalinen media on ollut jo pitkään oleellinen osa opiskelua. Blogit, twiitit ja muut sosiaalisen median väylätkin tulevat tutuiksi työskentelymuodoiksi päivittäin. Jatkuva muutos tuo kuitenkin omat haasteensa laadukkaan ja nykyaikaisen viestinnän opetuksen järjestämisessä. Tänä vuonna hyväksi havaittu kurssisisältö on jo ensi vuonna vanhanaikainen ja päivitystä vaativa.

Viestin murros

Vuosi 2014 konkretisoitui myös viestinnän sisällön, viestin murroksen vuotena. Maailmanpoliittinen tilanne muistutti meitä jälleen medialukutaidon tärkeydestä ja viestien tulkinnan vaikeudesta. Viestintä nousi selkeästi pitkästä ajasta propagandan välineeksi. Viestintää ei käytetty pelkästään neutraalina tapahtumien kuvaajana, vaan päinvastoin sitä käytettiin useissa yhteyksissä sumeilematta omien tarkoitusperien edistämiseen. Samasta tapahtumasta kertovat uutiset olivat eri maissa aivan erilaisia. Neutraalia, väritymätöntä uutisointia oli vaikea löytää. Välillä pohdin, onko sellaista tietyissä kriisitilanteissa itse asiassa olemassakaan.

Lukiokoulutuksen murros

Marraskuussa 2014 opetusministeriö vihdoinkin julkaisi lukiokoulutuksen tuntijaon, joka tulee voimaan syksyllä 2016. Yllättäen tuntijakopäätöksessä murros jäi kovin vähäiseksi. Nykyisen opetussuunnitelman kurssimääriin tehtiin vain pieniä muutoksia. Uusina elementteinä tuntijaossa ovat oikeastaan vain vapaaehtoiset teemaopinnot ja kaikille lukion aloittaville suunnattu yhteinen matematiikan kurssi. Valinnaisuuden suurta lisääntymistä tai muita isoja muutoksia päätös ei sisältänyt. Opetussuunnitelman perusteet ilmestyvät vasta syksyllä 2015, jolloin nähdään todelliset tuntijaon mukanaan tuomat vaikutukset lukiodien opetustarjontaan.

Lukiokoulutukseen tuntijakoesitystä suuremman murroksen tuo uusi toisen asteen rahoituslaki ja koulutuksen järjestämislupamenettely, joka konkretisoituu ensi vuonna. Myös erityislukioiden, kuten viestintälinjan, järjestämisluvat on haettava uudestaan. Täysin selvää ei toistaiseksi ole, mikä tulee olemaan hallituksen ja opetusministeriön linjaus erityislukioiden järjestämislupien kanssa.

Ilmastomuutoksen murros

Näitä kaikkia edellä mainittuja tärkeämpää on kuitenkin ilmastossamme yhä jatkuva murros. Vuosi 2014 osoittautunee lämpöisimmäksi vuodeksi mittaushistorian aikana. Toivottavasti joulukuussa Perussa kokoontuvat asiantuntijat ja ensi vuonna Pariisissa kokoustavat valtioiden päämiehet pystyvät tekemään päätöksiä, jotka hidastavat ilmastossamme olevaa murrosta. Meistä jokainen voi tehdä tässä työssä osansa ja aloittaa vapaaehtoisesti oman ilmastomuutosta pienentävän murroksen vähentämällä jätteitä ja kiinnittämällä huomiota omiin kulutustottumuksiin.

Mukavia lukuhetkiä Murroksen parissa!

Tuija Ylöniemi

Timantit on ikuisia

- muttei mediamaailmassa

Sara Ahonen

Media on jatkuvassa murroksen tilassa. Eri joukkoviestintävälineet taistelevat suosiostaan samalla, kun yhteydenpito ja asioista tiedottaminen käyvät yhä helpommin. Millaisessa tilanteessa media elää tällä hetkellä ja miten se vaikuttaa ihmisiin? Mediakasvatuksen tutkija Reijo Kupiainen kertoo.

- Media on nykyään yhä useammalla läsnä kokoajan ja sen sisällöt päivit-
tyvät jatkuvasti. Televisio on menet-
tänyt johtopaikkansa internetille ja
erityisesti mobiilimedioille älypuhelimien ja tablettien yleistymisen myötä,
Kupiainen kertoo.

Hän lisää tilanteen elävän myös eri medioiden sisällä hyvinkin nopealla tahdilla.

- Esimerkiksi internetissä ensin kovassa suosiossa oli Irc-galleria, jonka korvasi vain vähän aikaa sitten Facebook. Nyt erityisen paljon on lisääntynyt visuaalisen median käyttö, johon kuuluu myös erityisesti nuorten keskuudessa suosittu kuvien jakopalvelu Instagram, jonne Facebookin suosio on viime vuosina siirtynyt yhä enemmän.

Onko muutos sitten hyvä asia?

Monelta osin kyllä. Positiivisia seikkoja on monia: ihmiset tavoitetaan nykyään monipuolisten tiedotusvälineiden kautta helposti ja esimerkiksi uutiset ennättävät globaalisti maasta toiseen hyvinkin nopeasti. Myös nuorten keskuudessa uutisten lukeminen on yleistynyt erilaisten mobiilisovellusten ansiosta.

Kaiken tämän seurauksena mediat lisäävät ihmisten välistä yhteisöllisyyden tunnetta ja herättävät uusia keskustelunaiheita ja kiinnostuksen kohteita. Nuorten kohdalla se on lisäksi vaikuttava tekijä identiteetin rakentamisessa.

Varjopuoliltakaan ei voida välttyä, kun kyseessä on näin laaja ilmiö. Kupiainen on ollut mukana tekemässä monia lasten ja nuorten median käyttöön liittyviä tutkimuksia, joista yksi on EU kids online.

- Tutkimus toteutettiin haastattele-
malla noin 25 000 lasta ja nuorta sekä heidän huoltajiaan 25 eri maassa ympäri Eurooppaa. Tutkimuksessa kartoitettiin lasten kokemuksia erityisesti internetin erilaisista riskeistä.

Tutkimuksessa kävi ilmi, että suurin osa haastatelluista ei ole kokenut ongelmalliseksi asiaksi sitä, minkä aikuiset ajattelevat riskiksi. Suurin riskiryhmä on kuitenkin pienet lapset, jotka saattavat kohdata tilanteita, joita eivät itse edes ymmärrä riskeiksi: tällaisia voivat olla esimerkiksi itsestään

liikaa paljastaminen, ikäraajat ja riippuvuus.

Lapset tarvitsevat näiden tilanteiden varalta valvontaa ja opastusta. Mediakasvatus on vielä melko vähäistä. Sille olisi kuitenkin tarvetta, sillä mediat ovat jo todella iso osa arkipäivää.

Kupiainen lisää muun muassa sosiaalisen median riippuvuuden olevan ristiriitainen asia, sillä siinä on pitkälti kyse yhteydenpidosta: voidaan siis ehkä myös sanoa, että kyse on riippuvuudesta ystäviin.

Myös ikärajoista puhuttaessa on vaikea vetää selvää rajaa.

- Lähtökohtaisesti ikärajoja on järkevä noudattaa, vaikka lapsi itse tuntisi elokuvan tai pelin sopivaksi itselleen. Esimerkiksi sotapelit voivat turruttaa siihen, ettei mikään enää tunnu miltään.

Sosiaalisessa mediassa ikäraajat taas eivät ole ihan niin kiveen kirjoitettuja, sillä ne määräytyvät alkuperäismaansa rekisterilainsäädännön mukaan, hän kertoo.

Keskustelua herättävät usein myös älypuhelimet lasten käytössä.

- Tietyn iän sanominen on hyvin vaikeaa, sillä se riippuu täysin siitä, milloin lapsi on kypsä itse rajoittamaan älypuhelimensa käyttöä.

Myös mainokset saattavat luoda lapselle vääristyneen kuvan maailmasta, eikä tämä rajoitu pelkästään kovasti puhuttaneisiin ulkonäköpaineisiin. Mainokset luovat kulutuskulttuurille arkielämässä liiankin korostetun aseman ja aiheuttavat ristiriitaisuutta ekologisuuden tärkeyttä korostavien keskustelujen keskellä.

Ei saa myöskään unohtaa, että esimerkiksi mainokset vaikuttavat myös aikuisiin luoden heille erilaisia ul-

konäköpaineita ja käyttäytymismalleja sekä kulutukseen että jopa politiikkaan liittyen. Keskustelunaiheita luodessaan ne voivat joskus vaikuttaa tunteisiin niin paljon, että ohjaavat keskustelua jopa negatiivisen hyökkääväksi.

- Yksilöllisyys on kuitenkin tärkeä pointti puhuttaessa median vaikutuksista ihmisiin, erityisesti lapsiin tai nuoriin. Se on tärkeä seikka muistaa, Kupiainen muistuttaa.

Kulttuurierot vaikuttavat myös mediatottumuksiin

EU kids online on antanut näyttöä myös eri EU-maiden välillä vallitsevista eroista riskeissä.

- Etelä-Euroopassa lapsille asetetaan median käyttöön usein enemmän rajoituksia esimerkiksi ajallisesti. Suomessa ja Pohjoismaissa taas on yleisesti ottaen paljon sallivampi ja keskustelempa ilmapiiri, jonka on nähty tutkimustuloksissa tuottavan positiivisempia tuloksia.

Ullamaija Kivikurun ja Jukka Pietiläisen toimittamassa Maailman media –tutkimuksessa on käynyt ilmi, että median käytön erot maiden välillä jakautuvat tulotason, kehitysasteen sekä median historian pituuden mukaan. Myös poliittiset ja kulttuurierot ovat vaikuttavia tekijöitä.

Esimerkiksi Suomessa netti on ollut käytössä 1980-luvulta asti ja omalla äidinkielellämme löytyy jo paljon materiaalia, kun taas joillakin alueilla sähköä ei edes ole saatavilla tai lukutaito ja koulutustaso ovat vielä niin heikossa asemassa, ettei medioilla ole yhtä isoa merkitystä.

Yleisesti ottaen kehityssuunta kaikissa länsimaissa noudattaa samaa kaavaa: lehtien levikki ja TV:n suosio on laskussa ja samanaikaisesti netin merkitys kasvaa.

Länsimaissa sijaitsee myös suurin osa medioiden käyttäjistä maailmassa. Vaikka Afrikassa, Lähi-Idässä ja monissa kehitysmaissa määrä on pikkuhiljaa nousussa, alueelliset käyttöerot ovat edelleen hurjia, jopa yhden maan sisällä. Olisitko esimerkiksi voinut uskoa erojen olevan niin suuret, että Haitissa kännyköitä löytyy 40 kappaletta sataa ihmistä kohden, kun taas Suomessa sama lukema on 156?

Pariisi päivässä

Teksti ja kuvat: Satu Meronen

Juna kulkee kiskoilla, aurinko paistaa sisään ikkunasta, on ihanan hiljaista. Ohi vilisevät maalaismaisemat, talot, kirkot ja joet. Juna ajaa tunneliin... Korvat menevät lukkoon. Ihanan hiljaisuuden rikkovat italialaisten räähkyvät huudot ja parkaukset.

Olen matkalla Pariisiin seurani paras ystäväni, Roosa, ja tusina italialaisia vaihto-oppilaita. Aikaisen herätyksen takia kaikki ovat junassa kuin zombeja, hidasliikkeisiä, mutta vaarallisia. Valmiina syömään aivosi, jos erehdyt tekemään yhdenkin väärän liikkeen. Taisi tulla selväksi, etten ole aamuihminen, kuten ei moni muukaan tässä junassa taida olla. Päättelin tämän murhaavista, juuri heränneistä, italialaisia tuijottavista silmäpareista.

Pariisi on yhtä hehkeä kuin aiemminkin: vanha, tyylikäs ja kaunis. Samalla se on moderni, tunkkainen ja epäsiisti, riippuen mistä suunnasta ja miten katsoo. Taipaleemme alkaa maailman kuuluisimmalta avenuelta eli kadulta, Champs-Élyséeltä. Kadun varrella sijaitsee tusinoittain liikkeitä, ravintoloita ja kahviloita. Pistäydymmekin yhteen pieneen ja kotoisaan, erittäin ranskalaistyyliiseen, kahvilaan. Kuuman kupposen äärellä kertaamme päivän ohjelman, jaamme metroliput ja vaihdamme numeroita. Kuuma kahvi virkistää merkittävästi: yksi toisensa jälkeen virkistymme ja alamme puhkua intoa.

Kahvilasta lähtiessämme jokainen huikkaa pirteästi "Au revoir!" kahvilan myyjälle vilistäessämme ulos ovesta. Askeleet ovat nyt varmemmat ja tahti on nopeampi kuin aiemmin. Ilmassa tuoksuu kevät ja puhe kaikuu kadulla kävellessämme kohti Eiffel-tornia. Takorautarun-ko kohoaa kadusta kaikessa ylpeydessään ja kauneudessaan. Rungon kiemurat ja silmukat hivelevät silmiä. Tarkemmin ottaen tuhansia silmiä, sillä koko alusta vilisee erimaalaisia turisteja. Kaiken ruuhkan ja ahtauden keskellä onnistumme löytämään loistavan kuvauspaikan ja näin ryhtyvät paparazit töihinsä. Noin 5 000 kuvaa ja kirosanaa myöhemmin päätämme jatkaa matkaamme kohti Louvrea.

Aurinko heijastuu kauniisti sileän lasin pinnasta. Lasipyramidi suorastaan säihkyi Pariisiin kevätauringon alla. Ilmassa on paljon ihastelevia ilmeitä ja nauravia suita, kun turistit yrittävät ottaa kuvaa, jossa he nipistävät lasipyramidin huippua. Minä olen kiinnittänyt katseeni itse museoon. Rakennus on vanha palatsi, todella suuri ja erittäin koristeellinen. Haluaisin mennä sisään ja uppoutua museon maailmaan, mutta se ei sovi päivän tiukkaan aikatauluun. Jätän haaveilut sikseen ja juoksen muut kiinni.

Ah, Sacré-Coeur ja sen ympärillä hääriilevät taitelijat. Pensselit, kynät ja kädet huitovat erilaisten taidemuotojen parissa upean kirkon ympärillä. Olen keskittynyt katsomaan Pariisia yläpuolelta. Räpsin pari valokuvaa, säädän valotusta, sama toistuu useaan otteeseen, kunnes kuulen tutun äänen. Maailmanmatkaajana olen käynyt muusakin maissa kuin Ranskassa, esimerkiksi Egyptissä. Takaani tuleva ääni kuuluu egyptiläiselle tutulleni, jonka tapasin neljä vuotta sitten lomaillessani Egyptin auringossa. Iloisen jälleennäkemisen merkeissä saan lahjaksi hauskan, hieman vääristävän, karikatyyrin itsestäni Pariisissa. Kaikkea voitattua Pariisissa, varsinkin kun Moulin Rouge hämmöttää kadun toisella puolen.

Punainen mylly ja maalatut ilotytöt seinillä, sellainen on Moulin Rouge. Yllätyin, että se sijaitsee melko lähellä Sacré-Coueriä, mutta on hieman jopa piilossa kaupungin syövereissä. Paikan punainen väri on silmiinpistävä kirkas, ja tuhannet mielikuvat valtaavat päämme. Sirkustyylliset asut, musiikaalit, höyhenet ja nätit tanssijatytöt. Kuvittelen paikan noin sata vuotta sitten, kuinka erilainen ilmapiiri siellä mahtaisi vallita. Miltä ihmiset näyttäisivät tullessaan ulos ja mistä he puhuisivat? Sillä hetkellä ihmisiä tulee ulos. He näyttävät iloisilta, myös vähän hämmästyneiltä. Ehkä he kokivat jotain suurenmoista punaisen tuulimyllyn uumenissa.

Matka juna-asemalle tuntuu pitkältä, uuvuttavalta ja kaikelta muulta kuin kiinnostavalta. Olemme lopen uupuneita, mutta emme haluaisi lähteä vielä. Pariisin tutkimiseen ja sen tarjoamiin elämyksiin ei riitä yksi päivä, tarvitsimme ainakin viikon! Tyydymme kuitenkin kohtaloomme ja astumme junaan kohti maaseutua, samojen tunneleiden ja lukkoon menneiden korvien tuskanhuutojen läpi. Tällä kertaa olin onneksi puoliuudessa, korvanapit korvissa ja Céline Dion soimassa taustalla. En olisi voinut olla tyytyväisempi tai uneliaampi.

Turhautunut Tappara taipui Ilvekselle lauantain paikalliskamppailussa

Teksti: Juho Lehtinen

Ottelureportaasi: Tappara-Ilves 15.11.2014

Lauantai-iltapäivänä kotona ollessani puhelin soi ja soittaja näytti olevan siskoni. Hän kertoo saaneensa kaksi lippua tämän iltaiseen otteluun, mutta ei pysty kuitenkaan itse käyttämään niitä. Saisin liput, jos löytäisin jonkun, jonka kanssa mennä. Saman tien mieleen välähti, että veljeäni saattaisi kiinnostaa ja pienen suostuttelun jälkeen hän lupasi lähteä. Sitten täytyi odotella vain muutama tunti...

Hallille saapuessamme paikallispelin tunnelma on jo katossa. Paikoille päästyämme on ottelun alkuun enää muutama minuutti ja samalla kentälle luistelelee Ilves. Kovaääninen buuauus ja muu epäsuosion osoitus täyttävät hallin. Ei kauaakaan, kun muuttuu jo ääni kellossa, kun kotijoukkue Tappara saapuu kentälle efektein ja suosionosoituksin saattelemana. Enää avauskentällisten läpikäyminen ja muut mahdollisuudet ja ottelu on valmis alkamaan.

Kiekko tippuu jäähän ja ottelu alkaa. Kummastakin päädyistä alkaa äänekkäs oman joukkueen kannustaminen, joka jatkuu läpi ottelun. Ensimmäiseen erään ei maaleja synny, vaikka molemmilla on omat paikkansa. Tapparalle tuomitaan yksi jäähy ja Ilvekselle kaksi.

Tapparalan maalivahti Juha Metsola torjuu kahdeksan kertaa ja Ilveksen maalivahti Joonas Korpisalo viisi kertaa.

Erätauolla ohjelmistossa on jonkin sortin kiekonlaukaisukilpailu, jossa kilpailijat laukovat kiekon kohti maalia yrittäen saada sen vanerista valmistetun maalivahdin ohitse.

Toinen erä alkaa maalittomana, mutta ajassa 26.34 Ilves tekee ensimmäisen maalinsa. Mikko Kukkonen laukoo viivasta ja Sami Sandell ohjaa kiekon maaliin. Toiseen erään ei enempää maaleja synny. Tapparalle saldoksi jää kolme jäähyä ja Ilvekselle yksi. Torjuntaja kertyy Metsolalle 13 ja Korpisalolle yksi.

Toisella erätauolla on perinteinen kiekonheittokilpailu, jossa lähimmäksi keskipistettä heittänyt voittaa jonkin palkinnon.

Kolmannessa erässä alkaa tapahtua. Ajassa 47.45 Tappara saa joukkuerangaistuksen ja Ilves hyödyntää tilanteen, sillä 13 sekuntia myöhemmin Saku Salmela laukoo Ilveksen 0-2 johtoon. Tämän seurauksena alkavat Ilves-päädystä seula-huudot, jotka kohdistuvat Metsolaan. Eikä aikaakaan, kun Ilves johtaa jo 0-3 ajassa 49.46 Jiri Veistolalla osumalla, jonka voi pistää täysin Metsolan piikkiin.

Tapparalan haluttoman pelaamisen nitistää vielä neljännellä osumalla Ilveksen kultaista kypärää kantava Teemu Rautiainen ajassa 54.23. Tässä vaiheessa Tappara-fanit vyöryvät massoina ulos hallista. Minuutaakaan ei tuo tilanne kauheasti ilahduta. Vieressäni istuvien kommentteista päätellen heidän eivät ole tyytyväisiä Tapparalan tekemiseen, mutta kukapa Tappara-fani olisi?

Tapparalan pelaamisesta huokuu välinpitämättömyys ja turhautuminen loppupelin ajan, ja pelin luonnekkin tukee tätä. Yhdeksän sekuntia ennen ottelun loppua Tapparalan Tuukka Mäntylä rikkoo ylivoimalla Korpisaloon nollapelin. Tämä ei enää kauheasti ilahduta, mutta onneksi saivat edes kuparisen rikki.

Tapparalle tulee saldoksi kolmannessa erässä yksi jäähy ja Ilvekselle kolme. Torjuntaja kertyy Metsolalle kolmannessa erässä viisi ja koko ottelun aikana 26. Korpisalolle torjuntaja kertyi kolmannessa erässä yhdeksän ja ottelun aikana 15. Lopputulos 1-4 Ilvekselle. Yhteenvetona ottelu oli ihan hyvä ja loppuunmyyty halli sai nauttia hyvästä jääkiekosta.

Silmiä avaava kokemus Gambiassa

Teksti: Vilma Toikka

Olen matkustanut paljon ja käynyt kymmenissä maissa. Silti viimevuotinen lomamatkani Gambiaan oli harvinaisen ihana ja silmiä avaava kokemus, joka jokaisen täytyy kokea.

Kello näyttää neljää aamuyöllä, ja on aika lähteä kohti Helsinki-Vantaan lentokenttää. Ilma on myrskyisä, tuuli humisee voimakkaasti ja sade ropisee syksyisesti, vaikka onkin joulukuu. Onneksi pääsemme pakoon kylmää räntäsadetta ihanaan lämpöön. Lähtöselvitys tehty, matkatavarat viety ja turvatarkastuksen läpi menty. Lennon lähtöön noin tunti, hieman syötävää ennen sitä ja lukemista pitkälle lennolle.

Suora kymmenen tunnin lento kohti Gambiaa voi alkaa. En ole ikinä pelännyt koneessa niin paljon: yleensä en pelkää juuri lainkaan, mutta nyt myrsky oli pahentunut Suomessa ja kuulemmeikin, että monet ovat menettäneet sähkönsä. Pääsemme Suomen yli eikä myrkyistä ole enää tietoakaan. Koetan nukkua, mutta en saa hyvää asentoa eikä oikein väsytkään. Päätän syventyä uuteen Nälkäpeli-kirjaani, jonka lukemisessa vierähtääkin kaksi tuntia. Vihdoin saan unen ja herään vasta ruoan tuoksuun. Lentokoneruoka ei ymmärrettävästi ole mitään ihmeellistä, mutta kovassa nälässä sitä syö. Pienten unosten jälkeen onkin enää puoli tuntia laskeutumiseen.

Kun laskeudumme Gambiaan, kapteeni toivottaa meidät tervetulleeksi ja kertoo, että lämpötila on +32° astetta. Astun koneesta ulos ja tunnen, kuinka trooppinen ilma tuoksuu ja lämpö valtaa kroppani. Tekisi mieli vain hypätä aaltoihin, sillä on niin kuuma.

Saamme laukumme turvallisesti perille, pääsemme bussiin ja matkaamme noin tunnin verran hotelliimme. Bussimatkan aikana voi jo nähdä, millaista Gambiassa on: todella köyhää, mutta rannat ovat houkuttelevia. Olen aina ollut kiinnostunut näkemään, minkälaista elämä siellä puolen maailmaa on. Haluan myös auttaa köyhiä ihmisiä, että heillä olisi hyvä olla.

Pääsemme hotelliimme. Henkilökunta on todella ystävällistä ja saamme nopeasti asiat hoidettua ja avaimen huoneeseemme. Pitkän matkustuksen jälkeen olo on hieman heikko ja väsynyt. Olimme toivoneet huonetta merinäköalalla, joka meille oli luvattu. Meidät kuitenkin viedään johonkin todella kauas huoneista, joissa merinäköala olisi mahdollinen. Olemme hämillään, mutta emme halua vielä turhaan valittaa. Pääsemme huoneeseen, joka on muuten siisti, mutta takapihalla näkyy ”kaato-paikka” ja autotie, josta kuuluu kauheaa meteliä autojen tööttäyksineen. Ihmeteltyämme hetken menemme kysymään ja selviää, että kyseessä on väärinkäsitys ja saisimme haluamamme huoneen seuraavana päivänä.

Ensimmäinen päivä menee syödessä ja uidessa ja tutustumisesta lähiympäristöön. Toinen aamu kuitenkin ensimmäiset viisi päivää alkaa samalla tavalla. Aurinko porottaa heti aamusta kuumana. Menemme aamupalalle, jonka jälkeen ohjelmassa oli auringonottoa ja oleilua koko päivän sekä ihanan ruoan syömistä ja nautiskelua lomasta ja ajasta perheen kanssa.

Haluamme aina lomamatkoillamme kokea jotain seikkailua, ja päätämmekin ottaa selvää, mitä Gambia tarjoaa retkiltään. Käymme monilla retkillä, kuten safarilla ja tutustumassa slummikylään, mutta eniten mieleeni jää vierailumme paikallisessa koulussa Senegalissa.

Retkipäivä koittaa. Kello on vasta kuusi aamulla ja herään kylmissäni ja aamutokkurassa. Ulkonakaan ei ole vielä lämmin, vaan hieman viileä. Syömme aamupalan ja odotamme taksikyytiä. Menemme satamaan ja sieltä lautalla Senegaliin. Nyt on jo aamupäivä, joten aurinko porottaa kuumasti ja oppaamme muistuttaa juomisesta sekä pään suojaamisesta.

Kuljemme retkellä jeepillä, joka odottaa meitä satamassa. Sataman lähellä on slummialue, josta monet lapset tulevat kerjäämään turisteilta ja yrittävät päästä mukaamme. On kamalaa huomata, kuinka lapset näyttävät sairailta, aliravituilta ja likaisilta. Silti suurimmalla osalla on hymy korvissa, koska he ilahtuvat uusien ihmisten näkemisestä.

Pienen ajomatkan päässä häämöttää paikallinen koulu. Vaikka se onkin köyhä, ei se silti ole köyhimmästä päästä. Lapsilla on kouluruoka ja -puvut. On todella outoa, kun kaikki tuijottavat meitä. Yhtäkkiä kaikki oppilaat suurine silmineen ja iloisine hymyineen ovat kerääntyneet ympärillemme. Pääsemme seuraamaan oppituntia, ja oppilaat laulavat meille juuri opettelemansa kappaleen. Lahjoitamme koululle rahaa, jolla he saavat monen kuukauden ruoan oppilaille. Lisäksi veimme heille koulutarvikkeita ja tikkareita. Heidän iloiset katseensa muuttuvat vielä iloisemmiksi, kun he saavat niinkin pienen asian kuin tikkarin ja kynän. Jotkut oppilaista tulevat halaamaan meitä kun lähdemme. Se tuntuu todella liikuttavalta.

Kello on viisi päivällä, kun lauttamme lähtee takaisin kohti saartamme. Aurinko porottaa yhä kuumaana. Olen väsynyt ja nälkäinen mutta yhtä kokemusta rikkaamana. Takana on ehdottomasti yksi mieleenpainuvimmista kokemuksista, mitä olen koskaan kokenut.

KRITIIKIT

Ikinuori Monroe

ei jätä ketään kylmäksi

Lutakkoklubin pihassa istuu ihmisiä jo kauan ennen ovien aukeamista. Kun noin parinkymmenen hengen joukolta kysyy, kuka on ensimmäistä kertaa Michael Monroen keikalla, vain yksi käsi nousee. Monroella on uskollinen fanijoukko, joka seuraa bändiä kaupungista ja jopa maasta toiseen.

Glam ja hardrockin ikinuori kummisetä ja optimismin ruumiillistuma Monroe yhdistää useita sukupolvia musiikillaan. Lutakon hämärässä odottelee teinejä jo Hanoi Rocksia aikoinaan diggailleiden kuusikymmppisten seassa. Nuoret kiljuvat ja riehuvat sydämensä kyllyydestä eturivissä, ja vanhemmat jammailevat taaempana. Michael Monroen bändin musiikki on tänä päivänä harvinaista, ajatonta ja hikistä punk/rockia, jota ei moni muu bändi yhtä taitavasti tarjoile.

Valojen sammussa täpötäydessä salissa tiivistänyt innostusta olisi voinut leikata veitsellä. Jo ensimmäinen kappaleen, '78:n, lopussa Monroe on spagaatissa lavalla ja on sanomattakin selvää, että bändi on latautunut täyteen energiaa festarikeikkoja seuranneen lyhyen tauon ansiosta.

Michael ottaa jatkuvasti kontaktia yleisöön, ja Lutakon pieni lava luo intiimin tunnelman. Lavan koko kuitenkin rajoittaa Monroen uskomattoman energistä liikkumista. Michael kiipeilee aidoilla ja laulattaa eturivin faneja mikrofonisiin. Heistä jokainen osaa biisien sanat ulkoa.

Settilista koostui sekä uudesta että vanhasta materiaalista, ja se oli kokenut mukavasti päivitystä sitten festarikeikkojen. Vasta listalle lisätyt vanhat ja soittamattomat kappaleet kuten Nights Are So Long sekä jo pakollisiksi livebiiseiksi muodostuneet vanhat tutut kuten Dead, Jail or Rock 'n' Roll vuorottelivat tasapainoisesti. Myös Hanoi Rocksin tuotantoa kuultiin ainakin Up Around the Bendin verran. Punkbiisit kuten Got Blood? ja punk/reggaesynteesi Soul Surrender saivat varsinkin eturivin sekoamaan hulluun hyppimiseen ja headbangaukseen.

Teksti ja kuva: Noora Sillgren

Kappaleet soljuivat luontevasti peräjälkeen ja settilista oli suunniteltu huolellisesti. Soitto oli miksattu taidokkaasti, ja kaikki äänet ja sävyt kuuluivat myös eturiviin. Ainoastaan komppikitaristi Rich Jonesin kitara oli hieman liian hiljaisella.

Soolokitaristi Steve Conte paistatteli illan toisessa valokeilassa Michaelin kanssa. Conte hoiti osuutensa täydellisesti, mutta vei tilaa Jonesilta, jolle suotiin vain yksi soolo koko keikan aikana. Basisti Sami Yaffa piti biisien pohjia yllä rumpali Karl Rockfistin kanssa varmuudella ja taidolla, mutta molemmat äärimmäisen taitavista muusikoista vaikuttivat hieman poissaolevilta. Bändin yhteissoitto sujui kuitenkin juuri niin hyvin kuin viiden vuosikymmeniä soittaneen huippumuusikon yhteissoiton voi olettaakin sujuvan. Bändin ja Monroen kemia pelaa saumattomasti yhteen.

Encore huipentui Malibu Beach Nightmreen, joka sai varmasti jokaisen paikalla olleen laulamaan, viimeistään Monroen niin käskiessä. "Come on, kyllä te tän osaatte!" Ja ihmiset osasivat. Michael osaa ottaa yleisönsä niin täydellisesti, ettei kukaan jää kylmäksi. Koko illan voisi kiteyttää hyvin eturivin nuorten hikisiin, leveästi hymyileviin kasvoihin ja ulko-ovella kuultuun huudahdukseen: "Michael Monroe ei petä koskaan!"

Kuka: Michael Monroe
Milloin: 3.10.2014
Missä: Tanssisali Lutakko, Jyväskylä

Jättikö NHL 15 ketään paitsioon?

Teksti: Mikael Kaivanto

Joka syksy useat NHL-fanit ryntäävät kaappoihin ostamaan uutta NHL-jääkiekkopeliä. Näin kävi myös tänä vuonna, kun Electronic Artsin kehittämä NHL 15 -jääkiekkopeli tuli syyskuun alkupuolella kauppoihin. Mutta pystyikö NHL 15 pelinä tänä vuonna parhaimpaansa?

NHL 15 julkaistiin ensimmäistä kertaa uusien sukupolvien pelikonsoleille Playstation 4:lle ja Xbox Onelle vanhojen pelikonsolien lisäksi. Uusien pelikonsolien ansiosta NHL-peli näyttää ulkoisesti todellakin uudelta ja eroavaiselta vanhaan verrattuna. Uudet konsolit ovat jättäneet jälkensä peliin niin hyvässä kuin pahassa.

NHL-peli näyttää ulkoisesti todella hyvältä uudella pelikonsolilla. Kiekko liukuu jäällä paljon aiempaa elävämmiin ja pelaajat näyttävät kerrankin oikeilta ihmisiltä, joiden pelipaidat lepattavat kovassa vauhdissa. Lisäksi kiekon laukaiseminen ja taklaukset tuntuvat paljon aidommilta vanhaan verrattuna.

Peliin on tuotu viralliset NBC:n NHL-selostajat Mike Emrick ja Eddie Olczyk, jotka tuovat mukavaa vaihtelua peliin. Kuitenkin pelistä on jäänyt pahasti puuttumaan tärkeitä palasia. Esimerkiksi monia fanien rakastamia pelimuotoja on jäänyt pois pelistä ja muutenkin peli vaikuttaa pahasti keskeneräiseltä. Electronic Arts on kuitenkin luvannut syksyn mittaan palauttaa poistettuja pelimuotoja päivityksinä peliin.

Tilanne onkin aivan toinen, jos peliä sattuu pelaamaan vanhoilla pelikonsoleilla. Yhtäältä peli ei eroa juuri mitenkään vanhasta: vain uudet selostajat on tuotu kyseisen pelin Playstation 3- ja Xbox 360 -versioille. Toisaalta näissä versioissa kaikki pelimuodot ovat säilyneet. Joten mitään uutta ei ole tuotu, mutta mitään vanhaakaan ei ole poistettu.

Kokonaisuutena NHL 15 on jäänyt aika torsoksi eikä kaikkea ole kerta kaikkiaan ehditty tekemään loppuun. Paljon uutta on tullut, mutta paljon on lähtenyt myös pois. Suosittelen ostamaan vain ja ainoastaan Playstation 4:lle tai Xbox Onelle.

PELI: NHL 15

JULKAISIJA: Electronic Arts

JULKAISUPÄIVÄ: 11.9.2014

ALUSTAT: PS4, PS3, Xbox One, Xbox 360

IKÄLUOKITUS: K12

ARVOSANA: 7/10

P.S. I love fashion- blogin kuvista huokuu tyylikkyys

Teksti: Silvia Niinimäki

Linda Juhola on 25-vuotias Ruotsiin muuttanut suomalainen muotibloggaaja, joka pitää P.S. I love fashion -nimistä muotiblogia työkseen. Hän kirjoittaa muodin lisäksi matkustelusta, ruuasta ja fitneksestä. Yleensä Juholan postauksissa on esimerkiksi asukuvia, joiden yhteydessä on asusta kertova teksti. Hän kirjoittaa saman tekstin aina ensin englanniksi ja sen jälkeen suomeksi.

Juhola aloitti blogin pitämisen, kun hän oli juuri kirjoittanut ylioppilaaksi. Matkan varrella blogi on kasvanut oikeaksi yritykseksi. P.S. I love fashion on ollut blogiportaali Indiedaysissä vuosina 2010–2013 ja Suomen Cosmopolitanin bloggeritiimissä.

Blogi on yksinkertaisen tyylikäs, kuten Juholan pukeutumistyylikin. Kuvissa korostuu ennen kaikkea kulloinkin esiteltävät tuotteet. Vaikka pidän yksinkertaisesta ja klassisesta tyylistä, toivoisin bloggaajan joskus reväyttävän jollain. Juholan kirjoitustyyli on erittäin ammattimainen: yksityiselämästään hän ei paljasta mitään, vaan hän keskittyy kertomaan monipuolisesti erihintaisista ja -laatuisista tuotteista. Samassa postauksessa saattaa olla Louis Vuittonin luksuslaukku ja H&M:n paita. Hän osaa yhdistellä vaatteita ja pukeutua tyylikkäästi pienelläkin rahamäärällä. Tämän ansiosta tavallinen ihminen voi saada meikki- ja pukeutumiskinnekkejä blogista. Hän postaa erittäin usein: uusia postauksia tulee lähes päivittäin, joskus jopa kaksi päivässä.

Blogia on helppo ja mukava lukea. Pelkkä kuvienkin katselu on rentouttavaa, koska Juholan kuvat ovat hyvälaatuisia, kauniita ja selkeitä. Kuvissa ja Juholan vaatteissa on rauhallisia värejä ja taustat sopivat hyvin yhteen vaatteiden kanssa.

Syksyllä ja talvella mikään ei ole ihanampaa, kuin käpertyä lämpöisen peiton alle, juoda kuumaa kaakaota, lukea hyvää blogia ja vain rentoutua. Juholan blogi on täydellinen tähän tarkoitukseen. On ihana katsella lomakuvia kauniista kaupungeista ja lukea ravintola- ja muotivinkkejä.

Ravintolat, joista Juhola kertoo blogissaan, ovat yleensä Ruotsissa. Toivoisin hänen postaavan joskus parhaista suomalaisista ravintoloista tai vaatekaupoista.

Blogi löytyy osoitteesta www.lindajuhola.com

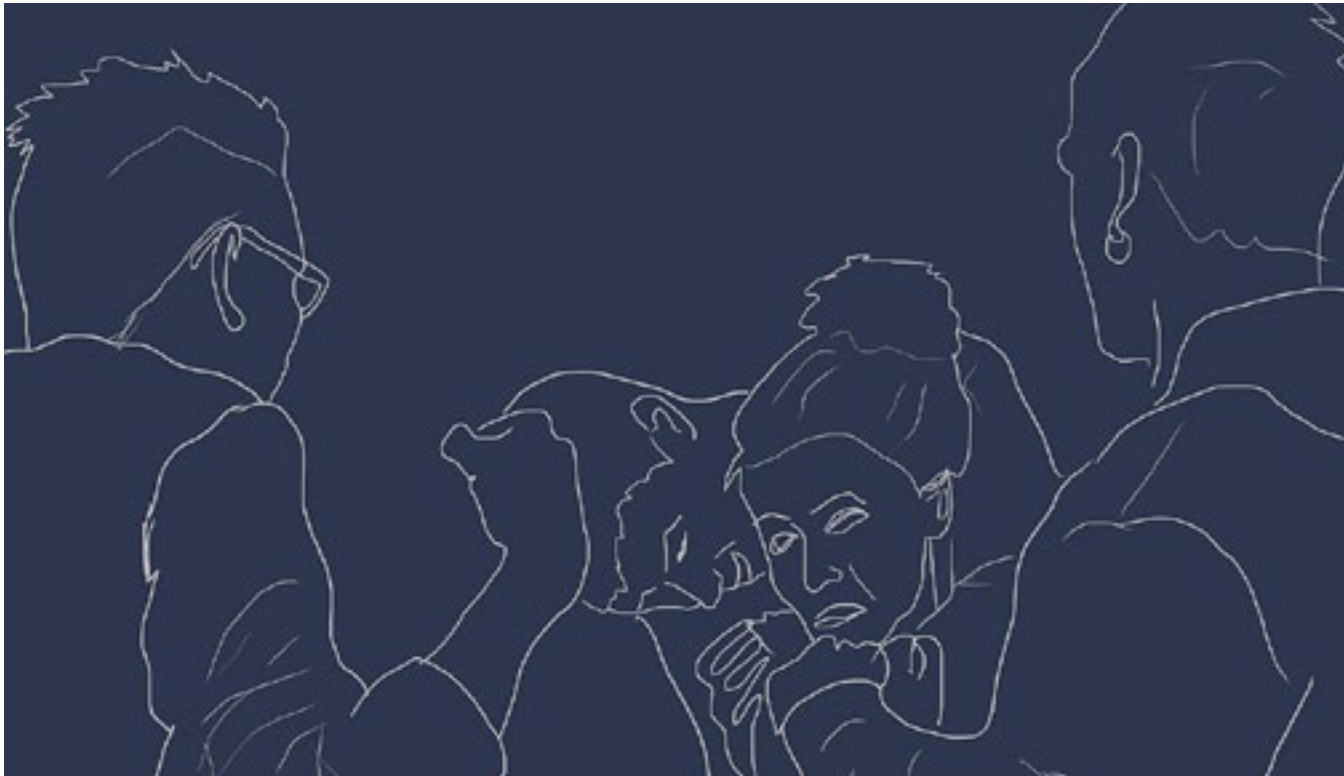

Kuva on Linda Juholan blogista

Väärinymmärretty kiusaaja

Teksti: Kiia Lehtinen

Kuva: Jouni Sarpola

Koulukiusaaminen on väärin. Kiusaamisen määrittely on kuitenkin hankalaa, sillä toiset ihmiset loukkaantuvat siitä, mitä toinen pitää hauskana vitsinä. Omassa kaveripiirissäni heitellään ilkeitäkin kommentteja vitsinä. Kaikki meistä tietävät, että se on vitsailua, mutta ulkopuolisista vaikuttamme toisiamme kohtaan ilkeiltä.

Tytöt ja pojat kiusaavat eri tavoin. Tyttöjen kiusaamisessa syrjiminen on yleistä, ja usein tietoista, mutta sitä ei ajatella kiusaamiseksi. Alakoulussa syntyneet ajatukset siitä, että kaikkien kanssa pitää leikkiä, tuntuu mahdottomuudelta, sillä joku ärsyttää puheillaan, joku pelkällä olemuksellaan.

Syrjimiseen on hankala puuttua, koska väkisin porukkaan ottaminen voi muuntua toisenlaiseksi kiusaamiseksi, kuten haukkumiseksi tai simputtamiseksi. En minäkään pidä ajatuksesta, että pitäisi koko ajan olla ihmisen kanssa, josta en pidä yhtään.

Joskus kiusaaminen tulkitaan pahasti väärin. Tiedän tapauksen, jossa poika joka kerta kohdatessaan toisen pojan moikkasi tätä. Tämä toinen poika ahdistui siitä, ja piti sitä kiusaamisena. Tilanne johti siihen, että kiusattu vaihtoi koulua. Puhuttaessa asiasta jälkepäin ei kiusaajaksi leimattu poika ollut ajatellutkaan asiaa kiusaamisena, hän vain moikkasi.

Kouluissa asian lähestymistapa on usein väärä. KiVa-koulusysteemi toimii siten, että kiusaaja otetaan KiVa-keskusteluun, jossa kysytään miksi ja miten, mutta yleensä tilanne tulee kiusaajiksi leimatuille oppilaille puskan takaa eivätkä he edes tajua kiusanneensa. Opettajat käyttäytyvät syyllistävästi ja kohtelivat oppilasta kiusaajana, vaikka tämä ei olisi tehnyt mitään. Kiusattu otetaan aina todesta, mutta kiusaajaa ei uskota.

Avaa silmäsi ja puutu

Teksti: Silvia Niinimäki

Koulukiusaaminen on jatkuvaa toisen alentamista. Sitä esiintyy monessa muodossa: syrjimisenä, väkivaltaana ja haukkumisena. Uskon, että jokaisessa koulussa on kiusaamista. Jokaisessa koulussa myös tiedetään siitä. Ne, jotka sanovat, että omassa koulussa ei kiusata, ovat vain ummistaneet silmänsä sille.

Olen ollut ala-asteella yksinäinen. En kokenut olevani kiusattu, mutta tiesin, että minusta ei pidetty eikä minulla ollut kavereita. Se tuntui pahalta, ja tiedän monella olevan todella rankkaa kiusaamisen takia. En halua sitä kenellekään. Kiusaamisesta puhutaan paljon mediassa ja kouluissa, mutta siihen ei puututa tarpeeksi. Lopettakaa puhuminen ja tehkää jotain!

Aikuisten on vaikea puuttua kiusaamiseen. Kiusattu pelkää kertoa kiusaamisesta kenellekään. Välillä opettajat eivät ota kiusaamista tosissaan. Jatkuvasti tulee tietoon surullisia tarinoita, joissa kiusattu on joutunut kestämään kauheita asioita päivästä toiseen, eikä kukaan ole välittänyt. Jos kiusaamistapaus tulee ilmi, siihen pitää puuttua heti. Pitäisi selvittää, miksi kiusaaja kiusaa.

Kiusaaminen ei tule loppumaan opettajan pakottamalla väkinäisellä anteeksipyyntöllä. Lapsia ja nuoria pitäisi rohkaista puuttumaan kiusaamiseen. Kouluissa voisi olla oppilaita, joille voisi kertoa kiusaamistapauksista, ja he voisivat keskustella kiusaajien ja kiusattujen kanssa. Nuoret ja lapset ottavat mallia ikäisistään ja kavereistaan. Jos hyvä kaveri sanoo paheksuvansa kiusaamista, nuori ei luultavasti halua sitä jatkaa.

Fanieliitti ja muita musiikin vitsauksia

"Hei, ne nyt kuuntelee sitä bändiä, se on ihan paskaa, ei ne hyvän päälle ymmärrä." Ja sitten tullaan kommentoimaan Youtube-videoihin ja foorumeille kuinka surkeaa kyseisen bändin musiikki on ja kuinka paljon sitä vihataan, ja kuinka oma mielimusiikki on paljon parempaa. Yleensä tähän vastauksena tulee: "Jos kerta vihaat tätä niin paljon, miksi tuhlaat aikaasi sen kuunteluun?" Niin, miksi?

Ylipäättään valloillaan on ajattelu ja kulttuuri "meidän lempibändi on parempi kuin teidän lempibändi, me siis ollaan parempia ihmisiä kuin te". Omaa imagoa kyseisen bändin kuuntelijana nostatetaan lyttäämällä muita bändejä ja sen faneja.

Myös fanikantojen sisällä tulee vastaan elitististä ajattelua; "olen suurempi ja parempi fani kuin sinä, koska olen kuunnellut bändiä kauemmin, olen ollut niin ja niin monella keikalla, omistan niin ja niin monta levyä, tunnen niin ja niin monta ihmistä, tiedän tämän jäsenen kolmannen vaimon koiran lempinimen..."

Ei. Lopettakaa.

Ei tarvitse lytätä muita. Miksi pitäisi? Kaikki bändit ja artistit ovat yhtä arvokkaita. Kuuntelet purkkipoppia, ja se on mielestäsi maailman syvällisintä musiikkia? That's fine. Mielestäsi deathmetal on kuin linnunlaulua lauantaiaamuna? Hyvä on, niin kauan kun et tunge sitä jokaisen vastaantulijan kurkusta alas.

Mieltymyksiä on yhtä monta kuin on ihmisiäkin. Ainoa asia, mikä tekee teistä muita huonompia faneja, on muiden yhtyeiden ihailijoiden lyttääminen oman egon paisuttamiseksi. Melkeinpä vielä pahempaa on saman suosikkiorkesterin toisten fanien tallominen.

Miksei voisi olla kilttejä toisille ja yhdessä iloita bändin olemassaolosta? Sehän on juuri hienointa jonkin asian fanittamisessa, nimittäin toisten yhtä hullujen fanien tapaaminen. Ei heitä tarvitse mulkoilla vihaisesti, eivät he vie sinulta mitään. Ja jos kerran vihaat sitä bändiä niin paljon, mitä todella teit Youtubessa kuuntelemassa heidän uusinta hittiään?

Teksti ja kuva: Noora Sillgren

Ruotsin opiskelu valinnaiseksi Suomessa

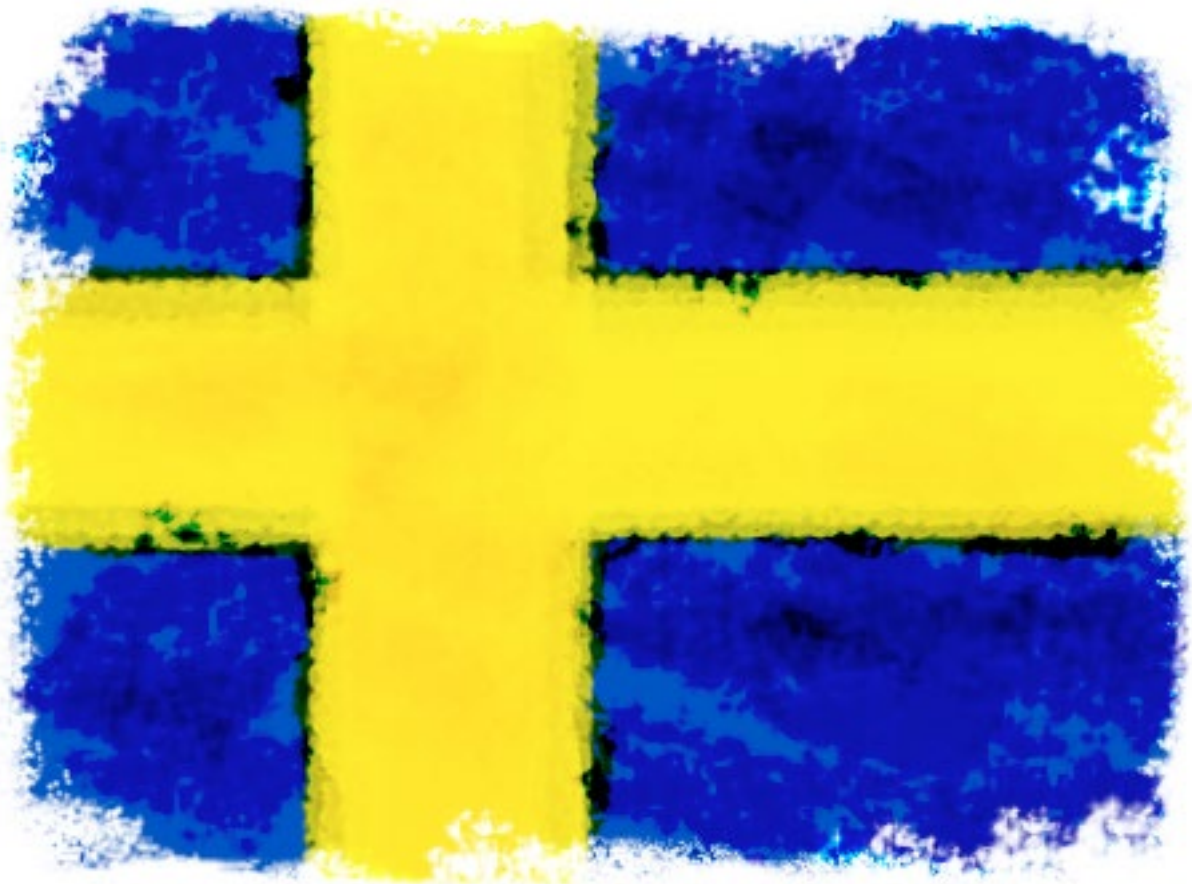
Teksti: Mia Niemelä

Ruotsin opiskelu alkaa Suomessa yläasteella ja jatkuu lukioissa ja ammattikouluissa pakollisena. Vaikka ruotsi on Suomen toinen kotimainen kieli, sen opiskelu tulisi muuttaa vapaaehtoiseksi. Monet opiskelijat valittavat ruotsin opiskelusta Suomessa, koska heidän mielestään ruotsi on turha aine.

Mielestäni ruotsin kielen opiskelu pitäisi korvata englannin kielen opiskelulla, koska englanti on kansainvälinen kieli, jota osataan puhua lähes kaikissa maissa. Jos Ruotsiinkin matkustaa, siellä pärjää mainiosti englannilla. Ruotsista Suomeen muuttavat ja suomalaiset ruotsinkieliset ihmiset voisivat opiskella suomea, että he pärjäisivät täällä, eikä meidän tarvitsisi opiskella heidän takiaan ruotsia. Eivät ruotsalaisetkaan opiskele suomea Ruotsissa. Ainostaan Pohjois-Ruotsissa Suomen opiskelu on valinnallista. Suomessa ruotsinkielisissä kouluissa suomen opiskelu on pakollista, mutta aikuisina hyvin harva osaa suomea.

Toisia opiskelijoita voi kiinnostaa enemmän venäjän, saksan tai espanjan opiskelu ruotsin sijaan. Heidän oppimistaan saattaa sekoittaa, jos joutuu opiskelemaan äidinkieltä, englantia, yhtä ylimääräistä kieltä ja vielä ruotsia.

Lukioihin ja ammattikouluihin ruotsi olisi hyvä pistää valinnaiseksi kieleksi ja laittaa vaihtoehdoksi jokin toinen vieraskieli, jolloin kaikki saisivat opiskella sitä, mitä haluavat.

Kangasalan kulttuuritalo hyödyttää vain vanhuksia ja päättäjiä

Aivan Kangasalan ydinkeskustaan on rakenteilla iso laitos, jonka olisi tarkoitus helmikuun alusta 2015 ryhtyä palvelemaan Kangasalan asukkaita, mökkiläisiä ja turisteja kulttuurikeskuksena. Samaan rakennukseen tulee myös Kimmo Pyykkö -museo.

Kangasala-talo närkästyttää monia Kangasalan asukkaita, mukaan lukien minua. Hanke syö verorahoja ja muita varoja 6,4 miljoonan euron edestä. Rahat olisi voinut käyttää moneen muuhun yleishyödylliseen asiaan, esimerkiksi iankaikkisen tärkeään terveydenhuoltoon tai sitten rahat olisi voitu pistää ihan vain säästöön pahan päivän varalle, kun leikkauksiakin pitää koko ajan lisätä ja veroja kiristää.

Jos Kangasalan kulttuuritasoa ja turismia yritetään nostaa tällaisella hankkeella, tämä tulee mielestäni vähän liian myöhäiseen aikaan. Ensinnäkin uskon, että yksin kulttuuritalo ei tule asiaa ratkaisemaan. Kangasalla pitäisi tehdä paljon enemmän, että turismin saisi luistamaan. Toiseksi, kulttuuritalolla ei tule olemaan niin paljoa tarjottavaa, että se estäisi ihmisiä menemästä Tampereelle kokemaan kulttuurielämystään.

Tampereella on kuitenkin monta taidemuseota sekä teatteria ja siellä pääsee näkemään jääkiekkoa. Tampereelle ei ole matkaakaan kuin kymmenisen kilometriä. Tuon kokoinen talo vie myös tilaa. Lähinnä tarkoitan parkkipaikkoja, kun niitä Kangasalla ei liiaksi ole.

Ainoat, jotka Kangasala-talosta oikeastaan hyötyvät, ovat vanhukset, jotka eivät jaksai tai pysty kulkemaan Tampereelle sekä Kangasalan kerma, joka pääsee egoilemaan omalla kulttuuritalolla. Miten Kangasalan päättäjät aikovat selvittää tilanteen, jos kulttuuritalon toiminta ei lähdekään pyörimään niin kuin on kuvitel-

”

Kangasala-talo närkästyttää monia Kangasalan asukkaita, mukaan lukien minua.

Juho Lehtinen

Koulun kesäloma on liian pitkä

Teksti: Carla Åkerman

Kesäloma on monesti nuorille työkokemuksen kartuttamisen aikaa. Silloin myös toteutetaan ystävien kanssa suunniteltuja retkiä ja rientoja. Kesällä on myös aikaa vain olla ja löhötä keräten energiaa ja motivaatiota tulevan kouluvuoden uurastusta varten.

Voisiko kuitenkin olla parempi, ettei lomailuun olisikaan niin paljoa aikaa? Varmasti tulee kesällä tilanne jolloin toivoo, että olisi jotain tehtävää. Miksi ei siis kanavoitaisi ajankäyttöä paremmin opiskelutehoa lisäten? Kesälomia lyhennettäisiin, mutta kuitenkin opintojen sisältöön ei puututtaisi. Aikaa jäisi enemmän asioiden läpikäymiseen, ja ennen kaikkea opiskelija pystyisi sisäistämään oppimansa paremmin, kun asiaa ei tule niin paljoa niin lyhyessä ajassa.

Ajatus saattaisi ainakin alkuun hieman särähtää nuoren korvaan. Mutta olisihan asiaa hyvä miettiä. Kyseessä on kuitenkin Suomen ja ehkä suuremman alueen tulevaisuus.

Asiassa suurimpana ongelmana näen valtion päättäjät. He, jotka ajattelevat vain omaa napaansa ja vievät suuren palan valtion verorahoista omaan pussiinsa silkkaa ahneuttaan. Päättäjät saattaisivat nostaa veroja saadakseen palkattua opettajia ja muuta henkilökuntaa sille ajalle, joka tällä hetkellä on kesäloman aikaa. Jos kesälomia todella lyhennettäisiin, kuuluisi valtion pyrkiä saamaan lisääntyvät palkkaukset jostain muualta kuin verorahoista.

Koulujen tulisi avustaa enemmän kesätöiden hakemisessa halukkaita opiskelijoita. Jos vain mahdollista, koulun pitäisi myös itse järjestää kesätöitä opiskelijoille. Opiskelijoiden jaksamisen ja hyvinvoinnin kannalta kesälomien lyhentäminen on paras vaihtoehto.

Kuva: Siri Hellstén

Jos minä olisin diktaattori

Teksti: Kiia Lehtinen

Jos olisin diktaattori, olisin jumaloitu ja arvostettu hallitsija. Minua pidettäisiin lempeänä maan äitinä. En käyttäisi itsestäni nimeä diktaattori, vaan pikemminkin kuningatar. Minulla olisi tukijani, joihin kuuluisi lukuisia asiantuntijoita eri aloilta.

Lakeja olisi vain tarpeelliset, mutta niiden rikkominen aiheuttaisi suuret, julmat rangaistukset. Rahaa ei olisi, vaan vaihtotalous kukoistaisi, ja ihmiset jakaisivat omastaan. Ystävällisyys, avoimuus ja aitous olisivat arvostettuja hyveitä.

Sivistys, kuten teatteri, tanssi ja musiikki, olisivat yleisimpiä huveja, ja ihmisiä riittäisi katsomaan ja kokeilemaan kaikkea. Kirjoja luettaisiin ja kirjoitettaisiin paljon. Tekniikka olisi minimissä, ja vain minun palatsissani olisi huipputekniikkaa, jolla pysyttäisiin kartalla ihmisten elämäntilanteista.

Ihmisten kouluttautumismahdollisuudet olisivat hallitut, ja minä itse valitsisin millekin alalle pääsevät. Työtömiä ihmisiä ei olisi, sillä jos et päässyt haluttuun työpaikkaan, määrättäisiin työtä, kuten laitoshuoltoa, ja määrätyissä töissä hyvin pärjänneet palkittaisiin. Palkintoja olisi paljon, ja niitä jaettaisiin sekä parhaille että hyvin yrittäneille.

Lapsilla olisi paljon leikkimielistä kilpailua, ja vuosittain olisi useita suuria urheilufestivaaleja, joihin saisi osallistua jokainen testit läpäissyt. Lajeina olisivat kaikki mahdolliset, joihin löytyisi osallistujia.

Pukeutumis-, hius-, ja käyttäytymistyyliä opittaisiin nuorina tiukalla kurilla, mutta 10-vuotiaasta asti kaikki saisivat päättää ne itse. Liian räikeät tai sopimattomat tyyliä olisivat kiellettyjä, mutta minä itse päättäisin siitä, mikä on sopivaa ja mikä ei. Diktaattorina hallitsisin kaikkea ja sanani olisi laki, ja minä olisin kaikista suurin ylimys. Nyt kun tätä ajatteli, voisin hyvinkin olla diktaattori. Miten diktaattoriksi oikein pääsee?

